

Manca de recursos de les administracions i mala praxi per part de les entitats “socials”, “no socials” i patronals

UGT i CCOO alerten dels efectes de la pujada del Salari Mínim Interprofessional (SMI) als Centres Especials de Treball

REGRESSIÓ DELS DRETS LABORALS I SOCIALS DE LES PERSONES
TREBALLADORES AMB DISCAPACITAT

L'AUGMENT DEL SMI PROVOCA L'AUGMENT DE LA JORNADA LABORAL I
L'INCOMPLIMENT DEL CONVENI COL·LECTIU

La Federació de Serveis Públics de la UGT i la Federació d'Educació de CCOO, sindicats representatius al sector dels Centres Especials de Treball (CET), volem manifestar el següent:

La tan esperada bona notícia de la pujada del Salari Mínim Interprofessional (SMI) fins els 900 euros s'està transformant en un veritable malson i en una **regressió dels drets laborals i socials** de les persones treballadores amb discapacitat. Tot apunta en aquesta direcció a jutjar per les respostes que estan donant les administracions implicades i les patronals del sector. Ens estem fent experts en què les poques bones notícies que hi ha en el món laboral de les persones amb discapacitat es transformin en veritables desgràcies per als treballadors.

I ens explicarem. A partir d'aquest 1 de gener tothom hauria de cobrar per una jornada completa com a mínim 900 euros mensuals per 14 pagues (12.600 euros/any) perquè així ho diu el Reial decret 1462/2018.

1-Sobre les administracions:

És l'administració central que publica aquest decret qui no dota de més recursos en principi per fer front a aquest augment salarial (ara la Generalitat i l'Estat han fet una partida de diners clarament insuficient per a això).

A aquest despropòsit hem de sumar les administracions locals, donat que també tenen responsabilitat tant en aportacions econòmiques com per formar part de molts consells i fundacions d'empreses d'aquest tipus (a més van licitar i atorgar contractes de serveis a CET, amb preus que segurament ara NO contempen l'increment de l'SMI de 2019). Aquí tenim els primers responsables de la tragèdia.

Ningú ha pensat que eren necessaris més recursos?

Ningú ha pensat en controlar aquests diners públics i el seu ús i destí?

Només han pensat en quedar bé davant l'opinió pública, sense pensar en les conseqüències?

No pot haver també més contractació pública en lloc de delegar tot en els CETs per "salvar" la LISMI? (ara "Ley General de Derechos de las Personas con Discapacidad y de su Inclusión Social"("Ley General de la Discapacidad" (LGD)) del Reial decret legislatiu 1/2013)

2- Sobre les Entitats "socials" i d'altres empreses mercantils, sota la màscara d'economia social, fundacions i sobre les patronals que les representen:

Aquestes, veient que tenen un problema per fer front a la nova despesa, troben com a única solució efectiva i immediata retallar els drets laborals i socials de les persones treballadores amb discapacitat.

I com ho fan?

doncs amb l'amenaça d'acomiadaments, EREs o el tancament complet de centres. També forçant acords que presenten als representants dels treballadors ja preparats per signar (i si no accepten doncs van treballador per treballador per aconseguir que signin). Altres opten per absorbir complements salarials de manera que el SMI es pugui complir sense incrementar el salari base, etc...

Ens assalta el primer dubte, **es tracta de salvar llocs de treball? o be d'emascarar modificacions substancials** de les condicions laborals, salarials i que afecten a drets socials, que el que fan es agreujar la precarietat en la que ja es troben els treballadors actualment. És a dir, l'expectativa de millora per a milers de treballadors, davant l'increment a 900€ del SMI es comença a esvaïr de les nòmines del mes de gener. Pel que està servint és per a què les empreses amb pocs escrúpols intenti saltar-se el conveni col·lectiu per tal que surtin els números..., Això sí, sense sentir l'obligació, ni legal ni ètica o moral de presentar cap dada, cap balanç ni cap estat de comptes als delegats i Comitès d'empresa.

Aquestes empreses "socials" i les "altres", potser troben que **la solució per cobrar un salari digne és acceptar condicions personals i laborals que son indignes** avui dia. Dit d'una altra manera:

si les persones treballadores amb discapacitat intel·lectual accepten l'increment de la seva jornada laboral i la seva flexibilitat, junt amb l'empitjorament d'altres condicions, com ara, vacances, permisos, períodes de descans, etc. llavors compliran amb l'increment del SMI.

QUINA IRONIA.

Realment no hi han alternatives?:

Ningú ha pensat en millorar el control i la gestió d'aquest tipus d'empreses? S'exigeix productivitat i hores extres camuflades a qui, per Llei, li està prohibit i es pensa dependre només de subvencions? Aquí hi ha una clara contradicció!

Ningú ha pensat repercutir també als clients en el preu final de les feines que aquestes persones realitzen?

A tenor de les dades que ens arriben, **Doncs NO!, sempre és més fàcil que tot recaigui sobre els treballadors amb discapacitat.** Amb l'agreujant que aquests treballadors han de ser els més protegits i ara per ara són els més vulnerables.

I ens preguntem...

No es tractava que ens hàviem de felicitar per l'augment del SMI? Tal com evoluciona el tema, on es el motiu de celebració?

No es tractava que aquests centres havien de garantir la condició de treball protegit per a aquests treballadors i facilitar la seva inserció fins arribar al món laboral ordinari?

ESTEM DAVANT DE LA “NOVA ESCLAVITUD” DEL SEGLE XXI?

